

[Borgbjerg.]

lettes, og Statskassen, der mister noget. Det har vi naaet, ikke alt, hvad vi vilde, men dog mere, end man paa et vist Tidspunkt egentlig fra nogen Side havde tænkt, vi skuldenaa.

Jeg vilde gerne have været helt fri for den forhøjede Shagtobaksbeskatning; det lykkedes at faa Ministeren til at slaa ca. en Ottendedel af, en 130 000—150 000 Kr., det var dog altid noget, det var ikke saa stor en Sum, det her drejede sig om. Med Hensyn til Cigarillosbeskatningen lykkedes det os at faa Ministeren til at slaa af i alt væsentligt. Finansielt regner Ministeren det selv saaledes ud, at af de 500 000 Kr., han forlangte i det sidste Forslag, han kom med — saadan som Ministeren nu har skildret det —, slog han, da der viste sig Mulighed for en Overenskomst, 400 000 Kr. af, fire Femtedele — i Virkeligheden er det vist mellem fire Femtedele og ni Tiendedele —, 400 000—450 000 Kr. Det lykkedes os. Cigarillosbeskatningen er ikke blevet forhøjet. Vi bevarer de to Klasser, vi nu har, med de nuværende Procenter, 20 og 25.

Det, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard hænger sig ved, er kun den lille Ting, at det mindste Beløb, hvoraf Skatten tages, forhøjes fra 36 til 50 Kr. pr. 1 000 Stykker. Det er, som baade det ærede Medlem Hr. Clausager og den højtærede Finansminister har gjort opmærksom paa, i den Hensigt — ja det er navnlig saaledes set fra mit Standpunkt — at søge at hindre det allerværste Bras i at kunne konkurrere for stærkt, baade det indenlandske, men navnlig det udenlandske Bras, og det mener vi er nyttigt og godt.

Men det er ikke en forhøjet Skat; paa den forhøjede Skat har Ministeren givet Afkald. Det udtalte de Konservative jo ogsaa meget stærkt, og de siger i Betænkningen og gentager det her, at hvad der ikke lykkedes dem, hvad Ministeren ikke vilde tilstaa dem — og det er Ministerens frygtelige Forbrydelse —, har han tilstaaet os.

Ja, det kan maaske hænge sammen med, at vort Parti har i de Aar, dette Ministerium har siddet, og ogsaa tidligere under andre Venstreministerier, sat sig i mere Respekt, end det i hvert Fald i Øjeblikket er lykkedes det konservative Folkeparti. Det er vel den eneste psykologiske Forklaring paa, at den højtærede Minister gør os større Indrømmelser, end han gør sine egne politisk allierede. Det maa vel være, fordi vi har ført en Politik, der gør det magtpaaliggende for Regeringen, i visse Tilfælde i alt Fald, at tage et vist Hensyn til os, endda større Hensyn til os end til de allierede, de forbundne, Støttepartiet, for de har ført en saadan

Politik, at Ministeriet mener, at det kan egentlig være ligegyldigt, hvordan man behandler dem, de tager imod alt.

Vi naaede altsaa saa vidt, som det var menneskelig muligt at naa, og jeg føler mig overbevist om — og det tror jeg gælder alle, der deltog i Udvalgsbehandlingen —, at egentlig undrede det baade de Radikale og navnlig de Konservative, at vi overhovedet kom til et Resultat. De blev sikkert overraskede og overrumplede derved, de havde ikke troet, at vi fra vor Side havde opnaaet saa store Indrømmelser, som vi opnaaede. Det var derfor, de glemte at sige deres sidste Ord i rette Tid, det kan vi ikke gøre ved.

Naar det ærede Medlem Hr. Dahlgaard nu mener, at vi kunde være kommet noget videre, saa vil jeg sige, at det er min fulde og faste Overbevisning — og jeg tror, den deles af de fleste Udvalgsmedlemmer —, at det var umuligt at komme længere; hvis vi var gaaet et Skridt videre, havde forlangt en Indrømmelse til, f. Eks. paa Shagen, saa var sikkert Overenskomsten strandet. Jeg tror i Virkeligheden, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard ikke vil være uenig med mig deri, selv om han — jo, det maa han jo være, for han udtalte her, at vi kunde være kommet længere. Men det er min og sikkert mange Udvalgsmedlemmers fulde Overbevisning, at vi kunde ikke være kommet længere, saa var det væltet.

Saa kan man sige: Ja, det havde ikke gjort noget! Vel, det er et andet Standpunkt — men saa havde vi ikke naaet det Resultat, der nu foreligger, og mon ikke de ærede Medlemmer kunde vende en lille Smule af Kritikken mod sig selv og se lidt ind i deres eget Bryst i Stedet for at angribe andre? (*Drachmann*: Nej!). Ja det er maaske for meget forlangt, vi Mennesker er ikke tilbøjelige til at gøre det, men her kunde der dog vist være nogen Grund dertil.

For det første tror jeg, at det ærede Medlem svækkede baade sig selv og os og vore forenede Anstrengelser noget ved under første Behandling at vise sig alt for imødkommende; det var ikke saa let for os at komme videre, naar Regeringen og dens Parti i snæver Forstand vidste, at de Radikale i Virkeligheden var saa forligsvirige efter et Resultat med Merbeskatning af Cigaretter, med Mindrebeskatning af Cigarer, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard havde givet Udtryk for ved første Behandling.

Men dertil kommer en Ting, som jeg ikke skal lægge Skjul paa, at det under Udvalgsbehandlingen var meget vanskeligt for os Socialdemokrater, men vistnok ogsaa for andre Partimedlemmer i Udvalget, at